

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 marca 2017 r. znak sprawy (...)–2015 Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ponownie ustalił wartość kapitału początkowego Z. J. na dzień 1 stycznia 1999 r. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 124.50% przez kwotę bazową 1 220,89 zł. Do ustalenia kapitału początkowego przyjęto okresy składkowe w liczbie 21 lat (252 miesiące). Współczynnik proporcjonalny do wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 74,61%. Wysokość 24% kwoty bazowej wyniosła 293,01 zł. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 132 606,32 zł.

(decyzja ZUS – k. 10 –11 w aktach ZUS)

Decyzją z dnia 10 marca 2017 r. znak sprawy ENP/25/021107446 Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przeliczył emeryturę Z. J. od 17 grudnia 2015 r. Stwierdził, że wysokość emerytury od 1 kwietnia 2017 r. wynosić będzie 2 548,11 zł brutto.

(decyzja ZUS – k. 13–14 w aktach ZUS)

Od powyższych decyzji odwołania złożył Z. J. stwierdzając m.in., że nie zgadza się z obliczeniami wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego.

(odwołanie od decyzji – k. 2–2v. akt VIII U 1033/17; odwołanie od decyzji – k. 2–4 akt VIII U 1032/17)

W odpowiedzi na odwołania wnioskodawcy, organ rentowy wniósł o ich odrzucenie zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

(odpowiedź na odwołanie – k. 3–3v. akt VIII U 1033/17; odpowiedź na odwołanie – k. 6–6v. akt VIII U 1032/17)

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy połączył sprawę o sygn. akt VIII U 1033/17 ze sprawą o sygn. akt VIII U 1032/17 do łącznego rozpoznania i dalszego prowadzenia pod sygnaturą akt VIII U 1032/17.

(postanowienie – k. 5 akt VIII U 1033/17)

Na rozprawie w dniu 24 stycznia 2018 r. wnioskodawca stwierdził, że w odwołaniach kwestionuje wynagrodzenie ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 1995 r. w kwocie 7 103 zł. Stwierdził też, że w cofa odwołania w pozostałej części.

(stanowisko wnioskodawcy – e-protokół z dnia 24 stycznia 2018 r. – 00:06:12 – 00:10:30 – płyta CD – k. 14)

Na rozprawie w dniu 24 stycznia 2018 r. organ rentowy wniósł o umorzenie postępowania.

(stanowisko organu rentowego – e-protokół z dnia 24 stycznia 2018 r. – 00:10:30 – 00:11:49 – płyta CD – k. 14)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 9 czerwca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. dokonał ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego Z. J., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z FUS. Do obliczenia podstawy wymiaru oraz wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 01.01.1972 do 31.12.1981 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 121,60%. Z. J. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, kwestionując przyjęte przez ZUS wynagrodzenie za 1975 rok. Podniósł, że organ rentowy powinien uwzględnić fakt, że otrzymał on ekwiwalent za 24 dni urlopu wypoczynkowego w wysokości 7103 złotych, co daje podstawę do przyjęcia wynagrodzeń za 3 miesiące poprzedzające tj. za lipiec, sierpień i wrzesień 1975 roku.

(bezsporne)

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 1 lutego 2017 r. o sygn. akt VIII U 1832/16 zmienił powyższą decyzję w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do przyjęcia – przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego – zmienił powyższą decyzję w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do przyjęcia – przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego – zarobków Z. J. z 1975 r. w łącznej wysokości 64 415,45 zł oraz oddalił odwołanie w pozostałej części.

(wyrok – k. 15)

Z. J. wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości. Sąd Apelacyjny w Łodzi prowadzi tę sprawę pod sygn. akt III AUa 408/17. Sprawa w dniu sporządzenia tego uzasadniania nie zakończyła się.

(bezsporne)

Decyzją z dnia 9 marca 2017 r. znak sprawy (...)–2015 Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ponownie ustalił wartość kapitału początkowego Z. J. na dzień 1 stycznia 1999 r. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 124.50% przez kwotę bazową 1 220,89 zł. Do ustalenia kapitału początkowego przyjęto okresy składkowe w liczbie 21 lat, 0 miesięcy, 0 dni (252 miesiące). Współczynnik proporcjonalny do wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 74,61%. Wysokość 24% kwoty bazowej wyniosła 293,01 zł. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 132 606,32 zł.

(decyzja ZUS – k. 10 –11 w aktach ZUS)

Decyzją z dnia 10 marca 2017 r. znak sprawy ENP/25/021107446 Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przeliczył emeryturę Z. J. od 17 grudnia 2015 r. Stwierdził, że wysokość emerytury od 1 kwietnia 2017 r. wynosić będzie 2 548,11 zł brutto.

(decyzja ZUS – k. 13–14 w aktach ZUS)

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut organu rentowego sprawy będącej w toku (lis pendens) zasługuje na uwzględnienie.

Na mocy art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Przepis ten – zarówno z punktu widzenia przesłanki lis pendens powinien być wykładany i stosowany w powiązaniu z art. 366 k.p.c., który reguluje zakres powagi rzeczy osądzonej stanowiąc, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. O wystąpieniu stanu zawisłości sprawy rozstrzyga więc tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz tożsamość stron. Zawisłość sporu uniemożliwia rozpatrywanie późniejszej sprawy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami. Dlatego pozew wniesiony w sprawie, która później niż pierwsza stała się sprawą zawisłą, musi ulec odrzuceniu (por. postanowienie SN z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNCP 1971, nr 12, poz. 226).

W przedmiotowej sprawie, bezspornym jest że Z. J. wniósł apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 1 lutego 2017 r. o sygn. akt VIII U 1832/16 zaskarżając go w całości. Postępowanie drugoinstancyjne nie uległo jeszcze zakończeniu. Podstawa faktyczna i prawa oraz strony objęte powyższym postępowaniem są tożsame z postępowaniem prowadzonym pod sygnaturą VIII U 1032/17. W związku z tym, można więc przyjąć, że występuje zawisłość sprawy.

Należy jednak zwrócić uwagę, że skarżący na rozprawie cofnął odwołania praktycznie w całości. Podtrzymał swoje roszczenie w zakresie ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 1995 r.

Możliwość cofnięcia środka odwoławczego należy do uprawnień ubezpieczonego. Zgodnie z przepisem art. 355 § 1 k.p.c., sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Ponadto w ocenie Sądu Okręgowego, w świetle stanu faktycznego sprawy cofnięcie odwołań przez wnioskodawcę od decyzji organu rentowego nie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, nie zmierzało do obejścia prawa, ani też nie naruszało słusznego interesu ubezpieczonego, o których mowa w art. 203 § 4 k.p.c. oraz art. 469 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucił odwołania, ale tylko w zakresie ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 1995 r. (pkt 1.) W pozostałym zakresie, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. – postępowanie umorzył (pkt 2.).

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy (wraz z pouczeniem o zaskarżalności).

P.K.